

Sento la necessitat d'agrair

Oferim l'homilia pronunciada per monsenyor Xavier Echevarria en l'eucaristia amb motiu del 50è. aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

27/09/2005

1. La celebració del cinquantè aniversari de sacerdocí em convida a dirigir-me al Senyor amb aquesta breu oració: " *Gràcies, perdoneu-me, ajudeu-me més* ", per a recórrer amb renovat impuls el camí de la conversió i de l'agraïment, via mestra

per a progressar en la identificació amb el Crist. D'aquesta manera tracto de seguir les petges del meu predecessor com a prelat de l'Opus Dei, Mons. Àlvaro del Portillo, a qui agradava dirigir-se a Déu amb aquesta exclamació, especialment en els aniversaris i en altres moments significatius de la vida. També nosaltres podem començar les nostres jornades amb aquestes o semblants paraules.

Gràcies, Senyor! A mesura que transcorren els anys, la misericòrdia divina s'albira més clara. Al mateix temps, sense pessimismes estèrils, sinó amb realisme, s'experimenten amb major relleu les limitacions personals. Però no ens lleven pas la serenitat, perquè -com als primers apòstols- també el Senyor ens dirigeix, a cadascú, aquelles paraules: *Ego sum, nolite timere* (Mt 14, 27); no tingueu por, sóc Jo.

En fer una ullada als cinquanta anys transcorreguts des de l'ordenació sacerdotal, acudeix a la meva memòria una frase de sant Josepmaria dels anys 30: **Què poc és una vida, per a oferir-la a Déu!...** (1). Fent ressò a la veritat d'aquestes paraules, afegeixo: ¡Què breu és tota l'existència terrenal, per a agrair adequadament a la Trinitat Santa la seva proximitat i el seu afecte! ¡Què pobres ens descobrim per a respondre a l'amor de Déu com Ell es mereix!

Voldria dirigir-me al Senyor amb el mateix profund agraïment que he admirat en moltes persones santes i, de prop, en sant Josepmaria. Sé molt bé que estic molt lluny d'uns models tan excelsos, però aquest és de debò el meu desig. Per això, m'atreveixo a fer meves algunes paraules que vaig escoltar al fundador de l'Opus Dei la vigília de les seves noces d'or sacerdotals.

Era el 27 de març de 1975, que aquell any va coincidir amb el Dijous Sant. Al voltant seu ens trobavem un petit grup de fills seus, adorant el Santíssim Sagrament. De sobte, sant Josepmaria va començar la seva pregària personal en veu alta; aquesta pregària que, cap al final de la seva vida terrenal, havia arribat a ser contínua, de dia i de nit, ja que el Senyor li va concedir la gràcia -que també recorden alguns pares de l'Església- que no s'interrompés ni tan sols durant el somni.

En aquella ocasió, entre altres expressions de diàleg confiat amb Jesús, present en l'Hòstia Santa, li escoltarem pronunciar unes paraules que van suscitar una profunda commoció en tots els que hi erem presents. ***Gratias tibi, Deus, gratias tibi!*** La vida de cadascú ha de ser un càntic d'acció de gràcies.

**Perquè, ¿com s'ha fet l'Opus Dei?
Ho heu fet Vós, Senyor, amb quatre**

“manefles”... *Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt* (cf. 1 Cor 1, 27-28). Tota la doctrina de sant Pau s'ha complert: heu buscat mitjans completament il·lògics, gens aptes, i heu estès la labor pel món sencer. Us en donen gràcies a tota Europa, i en punts d'Àsia i Àfrica, i a tota Amèrica, i a Oceania. En tots els llocs us en donen gràcies. (2)

Si d'aquesta manera s'expressava un sant, ¿quins haurien de ser els meus sentiments, en veure'm tan distant d'ell, tant en dots humans com en qualitats sobrenaturals? No obstant això, sé que al conferir-me el sacerdocí ministerial, el Senyor m'ha dir amic seu (cf. Jn 15, 15), m'ha atorgat la capacitat de renovar entre els homes el seu diví Sacrifici del Calvari i de dispensar-ne els fruits en els altres sagraments; sé bé que m'ha concedit el do de poder proclamar la Paraula, de representar-lo davant els

homes, d'estar íntimament unit a Ell, que desitja apropar-se a cada criatura utilitzant-me com a instrument seu. M'ha confiat a més - *gratiam pro gratia!* (Jn 1, 16)- la cura pastoral de l'Opus Dei, aquesta petita part de la seva *pusillus grex* (cf. Lc 12, 32), que és l'Església. Ajudeu-me a demanar al Senyor que jo sàpiga portar a terme amb eficàcia la missió rebuda, apregonant el solc traçat pels meus predecessors en la tasca de guiar l'actual Prelatura.

D'alguna manera, el Senyor s'ha subjectat a la voluntat dels preveres, ha volgut dependre de les nostres paraules i dels nostres gestos per a actualitzar en la santa missa el misteri pasqual de la seva mort i resurrecció. Ell és, com deia sant Agustí, « *interior intimo meo* », més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos (3). Voldríem experimentar en tot moment aquesta presència seva en la nostra ànima, de manera

que durant les vint-i-quatre hores del dia ens sapiguem i ens sentim instruments totalment seus: i els sacerdots, només sacerdots, sacerdots de Jesucrist.

2. En dirigir la mirada a la pròpia vida, cadascú pot descobrir l'amor sense falla, sempre jove i nou, que la Trinitat Santíssima ens ha donat. Déu ens ha mirat a tots nosaltres amb interès diví, amb aquesta atenció exquisida que es concedeix als personatges de la terra. Certament, per a Déu el nostre Pare, cada home, cada dona, és una persona d'importància inestimable. *Empti enim estis pretio* (1 Cor 6, 20; 7, 23), afirma sant Pau; hem estat rescatats a un preu infinit: la sang del Fill Unigénit, fet home per nosaltres.

No obstant això, de la nostra part -jo, almenys, de la meva-, hem de reconèixer que no sempre hi ha hagut una resposta adequada, i sí, en

canvi, tantes mancances, tanta falta d'amor, en les coses petites i en les grans. Per això, sento la imperiosa necessitat de demanar indulgència. Ajudeu-me a suplicar al Senyor -Pare, Fill i Esperit Sant, Trinitat Santa-, també per no haver estat a l'altura de les circumstàncies; per no haver-me adonat, amb major profunditat, que Déu troba les seves delícies a estar amb els fills dels homes - *deliciæ meæ esse cum filiis hominum* (Prv 8, 31)-, i desitja solàçar-se amb mi, amb tots nosaltres, en la major intimitat; desgraciadament, tantes vegades!, nosaltres no hem sabut acollir-lo i conversar amb Ell.

Fent meves, una vegada més, la paraules de sant Josepmaria, també jo he de confessar -i amb més raó- que **al cap de cinquanta anys estic com un nen que balboteja. Estic començant, recomençant, en cada jornada. I així fins al final dels dies que em quedin: sempre**

recomençant. El Senyor ho vol així, perquè no hi hagi motius de supèrbia en ningú de nosaltres, ni de nècia vanitat. Hem d'estar pendents d'Ell, dels seus llavis: amb l'oïda atenta, amb la voluntat tibant, disposada a seguir les divines inspiracions. (4)

Si voleu unir-vos avui especialment a mi en la pregària, us suplico que demaneu al Senyor que aquestes paraules d'un prevere sant arrelin profundament en el meu cor, de manera que les faci meves amb total sinceritat. Per la meva banda, us asseguro que cada dia prego per vosaltres, per cadascun de vosaltres. A tots demano perdó per les meves faltes de correspondència i de servei, per les possibles ofenses que us hagi pogut causar, per les vegades que m'hagi comportat amb algú sense tenir en compte l'estupenda realitat que som fills estimadíssims de Déu i germans de Jesucrist.

Suplico a la santíssima Mare de Déu, que es va mantenir fidel al costat de la creu (cf. Jn 19, 25), que ens faci avançar a tots per la senda mestra de la caritat, que sapiguem exaltar la santa creu en els nostres cossos i en les nostres ànimes, de manera que en tots es faci realitat la profunda aspiració que el Senyor mateix va gravar a foc en l'esperit del fundador de l'Opus Dei, en una data ben concreta de l'any 1931.

Aquell dia, 7 d'agost, durant la celebració de l'eucaristia, sant Josepmaria va escoltar en el fons de l'ànima unes paraules de l'evangeli de sant Joan segons la versió de la Vulgata, llavors vigent a la Litúrgia: *et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Jn 12, 32). Déu li va fer entendre amb una llum intel·lectual molt clara el sentit de la missió confiada als homes i a les dones de l'Opus Dei en el si de l'Església. Anys més tard, en una

meditació, al·ludint a aquella locució divina, comentava: **aquell pobre sacerdot no sabia que anava a ser coronat així, tan divinament, l'Opus Dei. Però sí va comprendre que, al cim de totes les activitats humanes, hi havia d'haver homes i dones amb la creu del Crist en les seves vides i en les seves obres, alçada, visible, reparadora, redemptora; símbol de la pau, de l'alegria; símbol de la redempció, de la unitat del gènere humà, de l'amor que Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant, la Trinitat Beatíssima, ha tingut i segueix tenint als homes. (5)**

3. Ensenya l'Apòstol: ningú pot dir: «Senyor Jesús!», sinó per l'Esperit Sant (1 Cor 12, 3). Si sant Pau parla d'aquesta manera, ¡quanta més ajuda del cel necessitarem nosaltres, que ens descobrim tan pobres en la presència de Déu! Ben conscient de l'auxili que contínuament m'és

dispensat, em dirigeixo de nou al Senyor i Déu nostre, per a repetir-li una vegada més: gràcies, perdó i ajudeu-me més! Per aquesta raó, com recordatori del quinquagèsim aniversari d'ordenació, he triat la figura del Santcrist: perquè en la meva vida, i en la vida de tots, arrela amb més profunditat el convenciment -real, pràctic, concret- que la nostra fortalesa, les nostres virtuts, els nostres assoliments, procedeixen solament de la bondat divina, manifestada de manera summa en el Crist clavat en la creu pels nostres pecats.

Per a tirar endavant la nova evangelització tantes vegades desitjada per Joan Pau II, i ara pel papa Benet XVI, hem de ser homes i dones de creu: ho requereix urgentment aquest món nostre. Tractem de viure i d'anunciar: *lux in Cruce, requies in Cruce, gaudium in Cruce* .

Treuen el cap per la meva memòria
altres consideracions del fundador
de l'Opus Dei. Gairebé al final de
l'encès col·loqui que, com he
recordat anteriorment, havia
mantingut amb Jesús en el Santíssim
Sagrament, es va dirigir als qui
seguíem les seves paraules, i als
fidels de la Prelatura de tots els
temps, per a recordar-nos una mica
allò que ens havia ensenyat manta
vegades. **Hem d'estar -ens va dir- en
el cel i en la terra, sempre. No
entre el cel i la terra, perquè som
del món. En el món i en el Paradís
ahora! Aquesta seria com la
fórmula per a expressar com hem
de compondre la nostra vida,
mentre estiguem in hoc sæculo. En
el cel i en la terra, deïficats; però
sabent que som del món i que som
terra, amb la fragilitat pròpia del
que és terra: un atuell de fang que
el Senyor ha volgut aprofitar per al
seu servei. (6)**

Abans de concloure, sento el deure de donar gràcies a sant Josepmaria, que em va cridar al sacerdoci i de qui he après tot, i a Mons. Àlvaro del Portillo, al costat del qui he passat molts anys; ha estat per a mi un mestre de fidelitat a Déu. Dono gràcies als fidels de la Prelatura de l'Opus Dei -homes i dones, laics i preveres-, als bisbes i sacerdots de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, així com als cooperadors i als innombrables joves que freqüenten els apostolats de l'Obra, que amb les seves pregàries i els seus sacrificis em sostenen i m'acompanyen dia rere dia. Agraeixo als meus pares i als meus germans i germanes, a qui dec -humanament parlant- un tant per cent molt considerable de la meva vocació cristiana i sacerdotal. Agraeixo a les innombrables persones amb les quals m'he trobat al llarg d'aquests cinquanta anys, que també m'han ajudat amb les seves pregàries, exemples i paraules. A tots

es dirigeix el meu agraïment més sentit, amb la promesa, per la meva banda, d'una oració constant i ininterrompuda.

Desitjo dirigir una salutació especial als meus germans bisbes i preveres aquí presents, i a quants no han pogut acompanyar-me físicament en aquest dia, però es troben espiritualment units a nosaltres. De manera particular, dono les gràcies al Sant Pare Benet XVI per la lletra tan paternal que m'ha enviat amb motiu d'aquest aniversari, i per les mostres d'afecte a l'Opus Dei i a la meva persona que ha volgut manifestar. Tot això constitueix un estímul per a redoblar la meva unió afectiva i efectiva amb la seva Augusta Persona i les seves intencions.

També desitjo expressar el meu reconeixement als anteriors Romans Pontífexs que he pogut conèixer. De

manera particular el meu pensament va a l'estimadíssim papa Joan Pau II, de venerada i feliç memòria, un veritable pare per a milions de persones, com va confirmar l'enorme commoció causada en tot el món per la seva mort. A més de nomenar-me bisbe i conferir-me l'ordre de l'episcopat, tantes vegades i en maneres diverses va manifestar el seu interès i el seu afecte per la Prelatura de l'Opus Dei. Ple de confiança, recorro a la seva intercessió en la presència de Déu.

Maria, Dona eucarística, és també Dona fidel al costat de la Creu. Amb el seu *fiat!* en l'anunciació, perllongat sense interrupció en el curs de la seva vida, va respondre a l'amor de Déu amb el ple lliurament de la seva persona; ara té cura de nosaltres, els seus fills, amb amor matern. A Ella em dirigeixo amb paraules de la seqüència *Stabat Mater*, que hem pogut recitar recentment en ocasió

de la festa dels Dolors de la Mare de Déu.

*Sancta Mater, istud agas, Crucifixi
fige plagas cordi meo valide* . Suplico
a Santa Maria que, com a fruit
d'aquesta identificació amb el seu Fill
crucificat, m'ensenyi -ens ensenyi a
tots- a estimar més el Crist, el Pare i
l'Esperit Sant. *Fac ut ardeat cor
meum in amando Christum Deum* .
Així sigui.

Mons. Xavier Echevarria, Prelat de
l'Opus Dei

Roma, Basílica de Santa Maria la
Major, 22-IX-2005.

1 Sant Josepmaria, Camí, n. 420

2 Sant Josepmaria, Meditació, 27-
III-1975 (*cit. en S. Bernal, Apunts
sobre la vida del Fundador del Opus
Dei, 6^a ed., p. 358).

3 Cf. Sant Agustí, Confessions, III, 6, 11 (CCL 27, 33).

4 Sant Josepmaria, Meditació, 27-III-1975 (op. cit., p. 357).

5 Sant Josepmaria, Meditació, 2-XI-1958

6 Sant Josepmaria, Meditació, 27-III-1975 (op. cit., p. 360).

22 de setembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/sento-la-
necessitat-dagrair/](https://opusdei.org/ca/article/sento-la-necessitat-dagrair/) (20/04/2025)